

volkomen koud liet. Zijn natuur neigde sterk tot een zekere droomerige romantiek en waar hij uit deze romantiek putte schiep hij zijn beste werken.

Deze geestesgesteldheid kwam ook tot uiting als men hem hoorde cello-spelen. Door Frans met z'n cello bezig te zien leerde men hem beter kennen dan door te trachten een gesprek met hem te voeren. In zijn liefde voor de violoncel en voor haar diepen klank lag ook zijn liefde voor sonore, rijpe kleuren, ja, in de kleur van de cello zit de grondtoon van zijn werk en als hij een cel kocht — hij had een passie voor het ontdekken van oude instrumenten — keek hij voornamelijk naar de kleur van het boven- en rugblad.

In 't schemerdonker van zijn atelier kon hij dan zitten musicceeren voor zichzelf alleen om dan, als hij er wellicht wat al te romantiekerig op had losgejammerd, ineens af te breken en te verzuchten: „Ja, altijd mooi toch, die zesde van Beethuizen!”

Maar gesprekken voeren, boomen opzetten over kunst, zich uiten in eene aaneenschakeling van zinnen, was voor hem, die zelden of nooit iets las van werkelijk litteraire waarde, absoluut overbodige tijdsverspilling. Op een ondoordacht moment had iemand hem eens een bundel moderne gedichten aangeboden, die ik steeds, gezamenlijk met de Dantevertaling van Rensburg, op den grond van zijn atelier vond liggen. Op mijn vraag, of hij geen andere plaats had voor deze werken wees hij alleen op zijn grootste schildersezel en antwoordde: „Die wiebelt altijd zoo en ze passen er precies onder.”

Hij was een van die talenten die met verbluffende gemakkelijheid het métier leeren; zijn oudste studies uit Zuid Limburg, waar hij opgroeide, en uit Brabant getuigen van de gemakkelijheid waarmede hij werkte. Zijn leertijd aan de academie was voor hem geen moeizame worsteling om het vak onder de knie te krijgen, maar diende hem alleen om zijne natuurlijke groote gaven tot ontplooiing te brengen. Toen hij in 't najaar van 1907 met Van der Hem naar Parijs toog, dus op 25-jarigen leeftijd, ontbrak het hem nog aan ervaring en verdieping, niet aan kundigheid.

Het fijne etsje „'t huis van Berlioz” is een fraai staaltje hiervan!

Bij zijn aankomst te Parijs sprak al direct zijn speciale aanleg en voorkeur. Het veelgenoemde en geroemde zoogenaamde „bruisende leven van de wereldstad” trok hem geenszins en hij ging het dadelijk uit den weg.

De butte de Montmartre was zijn terrein. Montmartre had toen nog iets van de oude poëzie bewaard en vormde, met de sous-quai's aan de Seine, waar ook Dupont zooveel werkte, zijn operatieterrein. De „butte” paste bij zijn sonoor palet en zooals altijd zocht hij de onderwerpen op, die zich bij dit palet aanpasten. Wel bezocht hij de tentoonstellingen bij Bernheim jeune en bekeek aandachtig en niet onbewogen de werken